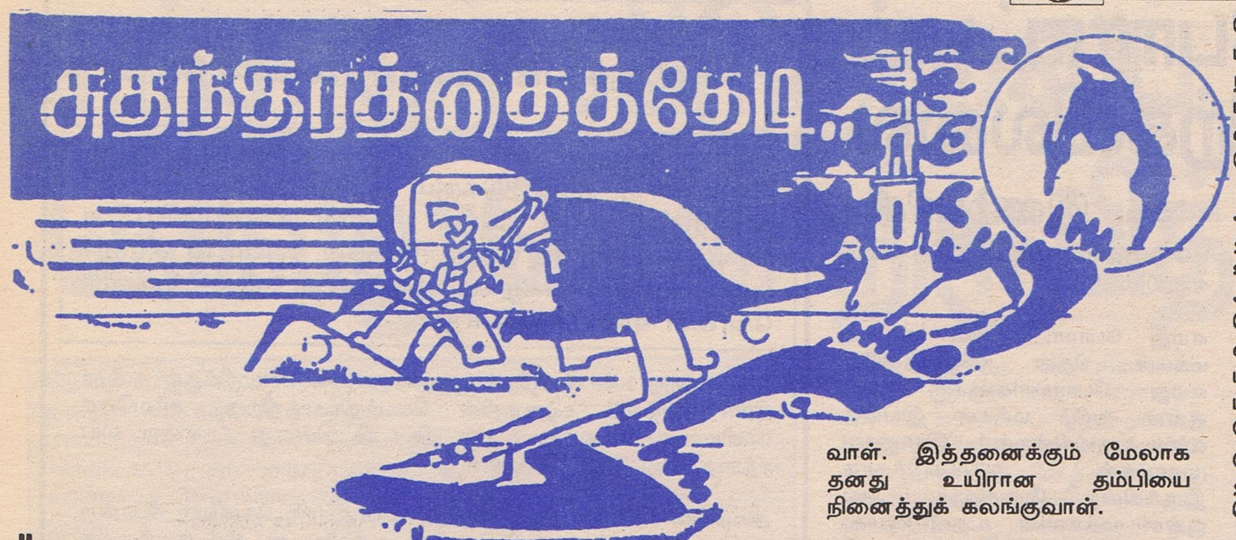

"அக்கா... அக்கா... என்ன பலமான யோசனையில இருக்கிறியள்"?

"இந்த ஒற்றைப் பனையைப் பற்றித்தான் மனோ".

"ஓம். பாவம் என்னக்கா! தனியாச் சோகத்தோட நிக்குது" என்று கூறியபடி நெற்றியைச் சுருக்கிக் கண்களைப் படபடப்பாக்கி சிறுபிள்ளை போல சக தோழிமுன் வந்து நிற்பாள் யாழிசை. சிறிது நேரத்துக்குத் தான். உடனேயே கலகலப்பாகி, துள்ளிக் குதிக்கத் தொடங்கி விடுவாள்.

அமைதியான முகம். அதில் புன்னகை நிதமும் இருக்கும். வயதுக்கு மீறிய அனுபவ முதிர்ச்சி. குழந்தை போன்ற மனது. துருதுருத்த கண்கள். சுறுசுறுப்பு. இன்னும் சொல்லப்போனால், சொல்லிக்கொண்டே செல்லலாம்.

அவள் ஒரு முழுமையான விடுதலைப்புலி. பத்தாவது வகுப்பில் பரீட்சை எடுப்பதற்கு முன்னர் கல்வியை இடைநிறுத்திவிட்டு, 1990 இன் ஆரம்ப காலப் பகுதியில் தன்னை இவ்விடுதலைப் போராட்டத்துடன் இணைத்துக் கொண்டவள். இராணுவ ஆக்கிரமிப்பினால் சிதைந்துபோய்க் கிடக்கும் காங்கேசன்துறை இவளை ஈன்றெடுத்ததற்காக பெருமைகொள்ளும். திருலோக சிங்கத்துக்குச் செல்லப் பெண்ணாக செல்வராணியாக 1972 இல் பிறந்தவள்தான் யாழிசை. இரு பெண் சகோதரிகளையும் உறவெனக்கொண்டவள். தாயின் பாசத்துக்கும் அன்புக்கும் பாத்திரமாக வீட்டில் வளைய வந்தவள்.

இயக்கத்தில் இணைந்த பின்னர் தனது கடமைகளில் அவள் சிறிதளவும் தளருவதில்லை. பொறுப்பாளர் சொன்ன வேலையைச் சரிவரச்செய்து முடிக்கும்வரை பொறுப்பாளர் முன் வரத்தயங்குவாள்.

லெப். கேணல் ராஜனின் கீழ், அதிகாரிகள் பயிற்சிக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றாள். பரீட்சை நடைபெறும் சமயங்களில் தனது திறமையைக் காட்டத் தவறுவதில்லை. மிகவும் துடிதுடிப்புக் கொண்ட இவள் பொறுப்பாளரின் சிறிய தண்டனைகளுக்கு அடிக்கடி ஆளாவாள். இவளது செயலினால் பாதிப்பைவிட, சிரிப்புத்தான் அதிகமாகத் தோன்றும். கல்லூரியைப் பொறுத்தவரை ஞாயிறு தவிர்ந்த மற்றைய நாட்களில் சப்பாத்துக்களை கட்டாயம் அணிந்திருக்க வேண்டும். ஞாயிறு அதனைக் கழுவிச் சுத்தமாக வைத்து, திங்கள் அணிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஞாயிறு நாட்களில் மட்டும்தான் ஓய்வாக இருந்து ஒன்றாக அமர்ந்து சந்தோசமாக உரையாடுவார்கள்; விளையாடுவார்கள். அன்று ஞாயிறு. ஒரு மாடிவீட்டிலே இவர்களின் முகாம் இருந்தது. கீழே பொறுப்பாளர் இருந்ததை அறிந்தோ, அறியாமலோ ஞாயிறுதானே என்ற எண்ணத்தில், துடிதுடிப்புக் குணம்கொண்ட யாழிசை, பெட்டி ஒன்றை எடுத்துத் தாளம் போட்டபடி பாடத்தொடங்கிவிட்டாள்.

தோழிகள் அனைவரும் சுற்றி உட்கார்ந்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அழகாகத் தாளம் தட்டி அவள் பாடிய பாடல்...

"நான் பிறந்த நமது மண் எங்களதே...
நாம் தவழ்ந்த புழுதி மண் எங்களதே..."

மிக இனிமையாக, தாளம் பிசகாமல் அழகாகப் பாடும் திறமைகொண்டவள்.

இவர்களது சத்தம் பொறுக்க முடியாத பொறுப்பாளர் மேலே வந்துவிட்டார். மூலையில் கிடந்த சப்பாத்துக்களே கண்ணில் தெரிய கழுத்தில் சப்பாத்துக்களைக் கட்டிக்கொண்டு ஓடும்படி உத்தரவிட, சிரித்துக் கொண்டே கழுத்தில் சப்பாத்தினை மாலையாக அணிந்தபடி பாடிப்பாடியே ஓடினாள். பின்னால் சக தோழிகளும்.

இவ்வாறு, தான் செய்யும் குறும்புகளுக்குக் கிடைக்கும் தண்டனையைக்கூட சந்தோசத்துடன் செய்து முடித்துவிட்டு, பொறுப்பாளர் முன் குழந்தைபோலச் சிரிப்பாள். பொறுப்பாளரின் கோபம் பட்டெனப் பறக்க, சமாதான ஒப்பந்தம் ஒன்று அங்கு திடீரென உருவாகும்.

சிலவேளைகளில் தனது குடும்பத்தை நினைத்து சிறிது கலங்குவாள். ஆனால் உடனேயே பழைய நிலைக்கு மாறிவிடுவாள் போராட்டத்தில் தந்தையின் பங்கு மிகப்பெரியது.

1975 இல் துரோகி துரையப்பா சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவேளை, ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் ஊர்ஊராய் ஊர்வலம் வந்தனர். உளவுப்படைகள் உலாவின. கூடவே இருந்து குழிதோண்டும் பலர் இணைந்திருந்தனர். எனினும் துணிந்த உள்ளம்கொண்ட தந்தை, தண்டனை வழங்கித் திரும்பிய விடுதலைப் புலிகளைத் தனது கட்டுமரத்தின் துணையுடன் மறுகரை சேர்த்தார்.

இதற்காக, இவர் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு அன்றைய பழைய பூங்கா இராணுவ முகாமில் வைத்து இரண்டு நாட்கள் கடுமையான சித்திரவதைகளை ஏற்க நேர்ந்தது. இதேபோல, இவரின் மூத்த மகனும் வடமராட்சி 'ஒப்பரேசன் லிபரேசனின்'போது பிடிக்கப்பட்டு ஒன்றரை மாதங்கள் பூசாமுகாமில் சித்திரவதை அனுபவித்தான். தந்தையிடமிருந்து எதுவிதமான வாக்குமூலத்தையும் பெறமுடியாத இராணுவம் தனது சித்திரவதையின் பாதிப்பைமட்டும் உணரும்படி விட்டுவிட்டது.

தனது சகதோழியிடம் யாழிசை அடிக்கடி தனது தந்தையைப் பற்றிக் கூறுவாள். அவரின் உடல் நிலையை நினைத்து கவலைப் படுவாள். திருமணத்தை எதிர்நோக்கியபடி இருக்கும் அக்காவைப் பற்றி நினைத்துக்கொள்வாள். இத்தனைக்கும் மேலாக தனது உயிரான தம்பியை நினைத்துக் கலங்குவாள்.

1991 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் பத்தாம் திகதி ஆனையிறவுப் போர். புலிகள் தமது மரபுவழி முறையில் மாபெரும் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஆனையிறவுப் பக்கம் யாழிசையின் குழுவும் கட்டைக்காட்டுப் பக்கம் தம்பி நவீனனின் குழுவும். ஆனால் இவ்விடயம் அவள் வீரத்தழும்பு பெற்றுத் திரும்பி வரும்வரை தெரியாது. அப்போரின் போது எத்தனையோ போராளிகளின் உடல்களை இம்மண் அணைத்துக்கொண்டது. அதில் தனது தம்பியும் ஒருவன் என்பதை பல நாட்கள் கழித்தே அறிந்துகொண்டாள் யாழிசை.

அன்று மைதானத்தில் பயிற்சி நடந்துகொண்டிருந்த நேரம் ராஜனண்ணா யாழிசையை அழைத்து தம்பியின் விடயத்தைக் கூறவும் கண்கள் இரண்டும் குளமாக, மைதானத்தை விட்டு வெளியேறி தனது அறைக்குச் சென்று, வேதனை தீரும் வரை வாய்விட்டு அழுதாள். புலிகள் அழுவதில்லைத்தான். ஆனால் அவர்களுக்கும் இதயம் என்று ஒன்று உள்ளது. அதில் பாசம், பந்தம் அனைத்து உணர்ச்சிகளும் நிறையவே உண்டு. இதற்கு அவள் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல.

என்றும் புன்னகையுடன் துடிதுடிப்புடன் வளையவரும் யாழிசை, அன்று அழுத காட்சி

மேஜர் யாழிசை / மனோ

செல்வராணி திருலோகசிங்கம்
மானிப்பாய் மேற்கு, கட்டுடை.
(காங்கேசன்துறை)

பிறப்பு: 1972-07-12
வீரச்சாவு: 1993-09-29

எங்கள் அனைவரையுமே அழவைத்துவிட்டது. யாருக்கு யார் ஆறுதல் கூறுவது என்று தெரியாத நிலை. அவள் அடிக்கடி கூறுவாள் "அக்கா என்ர தம்பியோட போட்டிபோட்டுத்தான் இயக்கத்துக்கு வந்தனான். ஆனா அவனும் எனக்குப் பின்னால வந்திட்டான். வீட்டுக்கு ஒரு ஆள் போதும் எண்டு நான் சொன்னாச் சொல்லுவான், இல்லை, ஒரு ஆம்பிளையும் பொம்பிளையும் கட்டாயம் இருக்கவேணும் எண்டு என்னோட சண்டை பிடிப்பான். இயக்கத்துக்கு வந்ததுக்கு ஒருக்காலும் அவனைக் காணேல்லை. கண்டால் கட்டிப்பிடிச்சு மாறி மாறிக் கொஞ்சவேணும் போல ஆசையாக இருக்கக்கா. ஆனா எங்க நிக்கிறான் எண்டுதான் தெரியல்ல" என்று தனது பாச உணர்வினை சகதோழியிடம் பகிர்ந்துகொள்ளுவாள்.

அவளின் தம்பி சிறுவயதிலேயே தீக்காயங்களுக்கு ஆளானவன். உடலிலும் முகத்திலும் அதன் அடையாளங்கள் தழும்புகளாகத் தெரியும். இதனால்தான் மற்றைய சகோதரர்களைவிட யாழிசை அவனிடம் கூடுதலாகப் பாசம் வைத்திருந்தாளோ? சக போராளியின் துன்பத்தில் சரிபங்குகொள்ளும் அவள், வேதனை தாளாது அன்று அழுத அழுகை சொல்லமுடியாதது.

"எங்களைப்போல உலகத்தில ஒருத்தராலையும் சந்தோசமா இருக்க ஏலாதக்கா" என்று துள்ளிக் குதித்தபடி திரிந்த யாழிசைதான் அன்று துவண்டு அழுதாள். இவ்விடயத்தை பெற்றோருக்குத் தெரிவிக்கச் சென்ற வேளை இறுகிய முகத்துடன் தனது வேதனையை பெற்றோர் பார்க்கக்கூடாது என்ற நிலையில் தைரியமாய் நின்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறியவளும் யாழிசைதான்.

இவளின் சுபாவம் மக்களுடன் பழகும்போது மிகவும் வித்தியாசமானதாகத்தான் இருக்கும்.

யாழ். நகரின் கரையோரப் பிரதேசம் ஒன்றில் ஆமியின் வரவை எந்நேரமும் எதிர்பார்த்தபடி கண்துஞ்சாது புலிகள் காவல் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அங்கு உணவு, மருந்து, ஆயுதங்களைப் பங்கீடு செய்து வழங்கவென அமைக்கப்பட்ட குழுவின் ஒரு பகுதியின் தலைவியாக இருந்தவள் யாழிசை. அந்த வேளையில்தான் மக்களைத் தன்னுடன் இணைத்து, எதிரியின் தாக்குதலை முறியடிக்கவெனப் பல பதுங்கு குழிகளை அமைத்தாள். தனியாக நின்று அவள் அமைத்த பல பதுங்கு குழிகள், அவளது கையின் வலிமையைப் பறைசாற்றியபடி இன்னும் இருக்கின்றன.

இம்மக்கள் அவளைத் தமது சொந்தப்பிள்ளை போலவே உயிராக நேசித்தனர். உணவைச் சமைத்துவைத்துவிட்டு அவளின் வரவுக்காக காத்திருந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்! "என்ர பிள்ளை வரும்" எனக் கூறி, செய்யும் பலகாரத்தில் எடுத்து வைக்கும் தாய்மார்கள் எத்தனையோ பேர்!

அவளும் அப்படித்தான் உரிமையுடன் பழகுவாள். "அம்மா பசிக்குது. எனக்கு என்ன வைச்சிருக்கிறியள். வருவனெண்டு தெரியும் தானே? என்ர பங்கைத் தாங்கோ" என ஆர்ப்பாட்டம் செய்வாள். சமையலறைக்குள் புகுந்து பானையைத் திறந்து, சட்டியைத் திறந்து, தேவையானவற்றை எடுத்து தன்னுடன் வந்த பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து மீதியைத் தான் உண்ணுவாள்.

இவள் மிகவும் உரிமையுடன் பழகும் ஒரு வீடு பிரதான வீதியில் இருந்து பிரியும் சிறிய ஒழுங்கையில் அமைந்திருந்தது. ஒழுங்கையில் கால் வைக்கும் போதே "அம்மா" என்று சத்தமிட்டபடிதான் வருவாள். வரும்போது மூன்று நான்கு போராளிகளையும் அழைத்துக்கொண்டுதான் பெரும்பாலும் வருவாள். சத்தத்திலேயே "மனோதான் வாறா" என்று அம்மக்கள் உணர்ந்து விடுவார்கள்.

"அம்மா நீங்க சரியா எங்கடை அம்மா மாதிரித்தான் இருக்கின்றீர்கள்" என்பாள். சிறு குழந்தைபோல அடம்பிடித்து "சோறு குழைச்சுத் தாங்கோ அப்பதான் சாப்பிடுவேன்" என்று கையை நீட்டியபடி, குழைத்துக்கொடுக்கும் உணவை வெகுவாக ருசித்து உண்பாள்.

மக்களுடன் உரையாடும் போதுகூட அவளது சிந்தனை, பேச்சு அனைத்திலும் போராட்டத்தின் வளர்ச்சி, தேவை அதற்குச் செய்யவேண்டிய பங்களிப்பு என்ன என்பது பற்றியே அமைந்திருக்கும். அனாவசியமான வார்த்தைகள் அவள் வாயிலிருந்து வருவது கிடையாது. அவளின் மேல் பாசம் வைத்ததன் விளைவாக அவளிடம் புகைப்படம் கேட்ட சகோதரிகள் எத்தனையோ பேர்! இதற்கு அவள் கூறுவாள்;

"நான் செத்தாப் பிறகு கட்டாயம் பேப்பரில என்ர படம் வரும். அதைவெட்டி மாலை போட்டு வையுங்கோ," என்று கண்களைச் சிமிட்டியபடி, "சீரியசாத்தான் சொல்லுறன். விளையாட்டில்ல, சீரியஸ் எண்டா சீரியஸ்தான்" என்று அடிக்கடி கூறிவைப்பாள்.

வேதனையுடன் நிற்கும் அவர்கள் "இப்படிச் சொல்லாதையும் மனோ" என்று கடிந்து கொண்டாலும் கூட,

"சீரியசாத்தான் சொல்லுறன். நான் செத்து பெட்டியில் கிடக்கேக்க, ஆராவது வந்து பக்கத்தில நிண்டு அழுங்கோ, எழும்பிக் காலால நல்ல உதை தருவன்" என்று சிரித்தபடி கூறிமுடிப்பாள்.

"உங்களுக்கு லீவு தந்தா எங்கட வீட்டில வந்து நில்லுமன், பிள்ளை" என்று அன்புடன் கேட்கும் தாயிடம்,

"வருவன். ஆனா உங்கட வீட்டில இல்லை. இன்னொரு வீட்டிலதான் நிற்பன்" என்று கண்ணை இடுக்கியபடி கூறுவாள்.

அவளின் பேச்சில் கூட, மனித வாழ்க்கையின் இன்பதுன்ப ஆசை பந்தங்களின் ஒருதுளி அசைவைக்கூட காணமுடியாது. எந்நேரமும் 'அடிபடவேணும். ஆமியை விழுத்தவேணும்' என்று கதைத்தபடிதான் இருப்பாள்.

தனது பிள்ளைகளுடன் அவள் ஒரு தாயைப் போலவே பழகிக் கொள்வாள். அளவு கடந்த அன்பு வைத்திருக்கும் அவள், தனக்கு கீழ் உள்ள பொறுப்பாளர்களிடம் அடிக்கடி கூறும் விடயம் "பிள்ளைகளோட நல்லா அன்பா பழகுங்கோ. அதுகளின்ர மனம் நோகக் கதைக்காதேங்கோ. அது போராட்டத்தில இருந்து பிள்ளைகளை விலகிச் செல்ல வைச்சுப்போடும். தவறு செய்யும் பிள்ளையைக்கூட அன்பாலதிருத்தப் பாருங்கோ" எனப் புத்திமதி கூறுவாள். அதேவேளை அதனை அவளும் கடைப்பிடிக்கத் தவறுவதில்லை.

எவ்வளவு கோபம் வந்தாலும்கூட ஏக வசனத்தில் பேசியறியமாட்டாதவள். "செய்யிறதை ஒழுங்காச் செய்யவேணும். குறிப்பறிஞ்சு செய்யவேணும்" அவளின் வாயில் அடிக்கடி வரும் வார்த்தைகள் இவை.

"அடிபடவேணும். அடிபட்டுத்தான் சாக வேணும்" என்பதை செயல்வடிவிலும் காட்டி விட்டாள். அவள் சென்ற களங்கள் அனேகம். பலாலி, கோட்டை, கொக்காவில், பின் ஆனையிறவு. இங்குதான் இவளின் இதயம் இன்னொரு இதயத்தால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டது.

அதன் பின்னர் பலவேகயா, மண்கிண்டிமலை எனக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். அனைத்திலும் குழுத்தலைவியாக இருந்து செயற்பட்டாள். போரின் நுணுக்கங்களைத் துல்லியமாக அறிந்து கொண்டாள். இக்கட்டான சூழ்நிலைகளிலும் கூட தேவையற்ற வார்த்தைகளை உதிர்க்காது பொறுமையுடன், அதே நேரம் கவனத்துடனும் குழுவை நடத்திச் செல்லும் திறமைமிக்கவள்.

தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் ...